

דף מו.

יו"ד סימן לב פעיף ה

עין משפט א.ב.ג.ד.

עין בסעיף הקודם

יו"ד סימן מא פעיף א

עין משפט ה.

א. ניטל הכבד טריפה ר אא"כ נשתייר כזית במקום מרה ש וכזית במקום חיותו ת וכל כזית יהיה שלם במקומו אבל אם מתלקט א טריפה ב.

יו"ד סימן מא פעיף ה

עין משפט זז.

ה. נעקר הכבד במקומות הרבה ומעורה בטרפס ג כאן מעט וכאן מעט כשרה.

ר. ממשנה חולין מ"ב. ואפי' שנשארה המרה דבוקה בגידי וסימפונות הכבד טריפה, כמ"ש התוס' בחולין דף מ"ב ע"א ד"ה ניקב, ודלא כהרשב"א.

ש. פי' במקום שורשה ותלייתה בכבד, כמבואר ברש"י בחולין מ"ו ע"א. ובבני תורים ובני יונה או בצבי שהמרה שלו בזנבו, לא בעינן כזית במקום מרה אלא במקום חיותו לבד. כף החיים אות י"ט.

ת. היינו במקום תלייתה כשהיא מעורה ודבוקה תחת הכליות וכן עיקר ואם יש כזית במקום תלייתה בטרפס יש להכשיר בהפ"מ או לכבוד שבת, כ"כ במשאת בנימין בתשובה ק"ג אך אין לסמוך עליו אלא כדברי השו"ע. כף החיים אות ד'. ומספק מצריכין ג' זיתים במקומות הנ"ל. שם באות ג'.

א. היינו באותם מקומות שצריך שיהיו ב' זתים ואם ניטלו אלו ב' הזיתים ממקומם הגם שהנשאר בכבד הוא שלם טריפה. ש"ך ס"ק ג'.

ב. והגידין והסימפונות אין מצטרפין לכזית זה ודלא כיש חולקין. כף החיים אות ח'. ושיעור כזית י"א שהוא כחצי ביצה דהיינו ט' דרהם, וי"א שליש ביצה דהיינו ששה דרהם ונקטינן להחמיר לכל הצדדים. כף החיים אות ט'. ואם יש ששה דרהם בבשר שנשאר ושלושה דרהם מגידין וסימפונות המשלימו לט' דרהם יש להקל מכח ספק ספיקא בפלוגתא דרבוותא. כף החיים אות י'.

ג. בעיא בגמ' דף מ"ו ונפשטה. וצ"ע אם נעקרה כולה מהטרפס ורק בכליות דבוקה אם יש להכשיר, ועיין בכף החיים באות מ"ג. ולעיל באות ג'.

כבשים שהכבד שלהם לקוי ונהפך ללובן וכשצולים אותו נפלי תילחי תילחי יש לאסור משום טריפות אף דאין שינוי מראה פוסל מ"מ כאן שמתות מזה יש להטריף. וה"ה כבד שצולין אותו נמס ויהיה לדם מטריפין. שם באות מ"ה.

עין משפט ט.

יר"ד פימן לו סעיף א

א. הריאה יש לה שני קרומים ניקבו זה בלא זה, או זה שלא כנגד זה, כשרה ^ד עד שינקבו שניהם זה כנגד זה.

הגה: ויש מטריפין בניקבו זה שלא כנגד זה ^ה והכי נהוג.

עין משפט י.

יר"ד פימן לו סעיף ב

ב. אפי' נקלף קרום העליון כולו כשרה ^י אלא שצריכה בדיקה ^ז.

הגה: מיהו אם נמצא בועה ^ח על מקום שנקלף ^ט מעור העליון יש להטריף כי

ד. מסקנת הגמ' בחולין מ"ה. שאחד מגן על חברו. ואם יש נקב בקרום אחד צריך בדיקה לכתחילה בנפחתה בתוך מים פושרים אבל בדיעבד אם הוציא הריאה לחוץ וראה היטב במראות העין ובמישור היד שניקב זה ולא ניקב השני יש להקל. כף החיים אות ב'. וכל זה שניקב קרום אחד ע"י חולי אבל אם ניקב ע"י קוץ או מחט חוששין ואין אנו בקיאים בבדיקה זו וטריפה. כף החיים אות ג'. ואם הנקב ספק אם הוא ע"י חולי או קוץ צ"ע לדינא אי מהני בדיקה ויש מכשירין ע"י בדיקה דמחט וקוץ לא שכיחי בריאה. כף החיים אות ד'.

ה. כ"כ הב"ח בשם כמה פוסקים ודלא כהב"י והשו"ע שפסק להקל. ש"ך בנה"כ. וכתב הט"ז דגם למטריפין בעינן שיהיו הנקבים של שני הקרומים מרוח אחד הגם שאינם מכוונים זה כנגד זה. אבל הש"ך שם כתב להשיג על דברי הט"ז הנ"ל. מיהו אם ניקב זה בערוגת ימין והשני בערוגת שמאל ליכא למיחש למידי. כף החיים אות ז'. ואם ישנו קורט דם בקרום העליון אע"פ שלא ניקב אלא קרום התחתון טריפה דודאי ניקב קרום העליון ג"כ. שם באות ח'. ועיין שם באות ט' בנמצא כעין נחש בריאה.

ו. מימרא דרבא מ"ו ע"א ורש"י שם אגליד שניטל קרום העליון שלה והופשט. וה"ה אם יש ליקוי בכל עור העליון קולפין ובודקין שבתחתון אין שם ליקוי ודינו כנקלף ודוקא בהפסד מרובה, וכמובן צריכה בדיקה. כף החיים אות י"א.

ז. ובבדיקה זו אנו בקיאים. ש"ך ס"ק ט'. ודלא כהט"ז. והבדיקה כך היא, תחילה נופחים אותה כראוי לראות שהיא שלמה ועולה בנפחתה בכל המקומות אח"כ ישימוה במים פושרים דוקא כחמימות הרוק בצאתו מהפה או קצת יותר קרים מזה דבמים חמים או צוננים יסתם הנקב, ואח"כ ינפח בה כראוי כדי לוודא שאין בה נקב ולא מבצבץ המים. ואם לא נבדקה כך טריפה מספק וי"א דאם נבדק בנפחתה לבד בלי מים בדיעבד כשרה. כף החיים אות ט"ו.

אם הריאה שמוה פעם אחת במים חמים שוב אין לה בדיקה בפושרין, אבל אם שמוה במים קרים בדיעבד במקום הפ"מ יש להכשיר ולבדוק אח"כ בפושרין. כף החיים אות י"ז.

ח. אפי' של מים זכים. ש"ך ס"ק ג'.

ט. ואם המקום שעלתה בו הבועה ספק נקלף כשר די"ל ספק בתרתי לריעותא לקולא. שם אות י"ט. אבל אם נקלף אפי' מקצת ועליו בועה טריפה. שם אות כ"א.

הוא כקרום שעלה מחמת מכה ^א.

הגה: י"א דאם נפחו הריאה ונקרע הקרום מחמת הנפיחה ^ב טריפה.

דף מו:

עין משפט א.

י"ד סימן לו סעיף א

עיין לעיל דף מו. עין משפט ט

עין משפט ב.

י"ד סימן לו סעיף ד

ה. ד. ריאה שנשמע בה הברה כשנפחין אותה אם ניכר המקום שממנו נשמע הקול ^א שמים עליו רוק או תבן אם יתנדנד בידוע שהיא נקובה וטריפה. ואם לא ניכר המקום מושיבין אותה במים פושרים ^ב ומנפחים אותה אם יצאו בועות במים טריפה, ואם לאו בידוע שרק קרום התחתון ניקב והרוח מהלך בין הקרומים ולכן משמיע קול בשעת נפיחה וכשרה. הגה: אם שמו הריאה פעם אחת במים חמים או בקרים ^ג שוב אין לה בדיקה אפי' בפושרין.

י. ואם יש סירכה אפי' תלוי על מקום שנקלף טריפה אפי' במקום שעושים בדיקה ע"י נפיחה, ולנוהגים להתיר ע"י משמוש ומיעוך בסי' ל"ט סעיף י"ג בהגהה בהפסד מרובה יש להתיר אם עוברת ע"י מיעוך ומשמוש, אבל לדעת השו"ע שם בסעיף י' שאוסר במיעוך ה"ה כאן שאין להכשיר אפי' נקלף מקצת וסירכה תלוי' על מקום הקילוף. כף החיים אות כ"ג.

נקלף מקצת קרום העליון ובדק בצלעות כנגד מקום זה ונמצא שם מכה בדופן יש להכשיר אבל אם נמצא שבר בצלעות אע"פ שכבר נתאחה יש להטריף דחוששין שמא ניקב מעוקץ השבירה. כף החיים אות כ"ז.

כ. ומיירי בנפחו אותה כדרך אבל יותר מדאי כשרה. ש"ך ס"ק ה'.

ל. ואנו לא בקיאים בבדיקה זו כשהריאה משמעת קול. ש"ך ס"ק ט' מהאגודה. ואפי' יודעין המקום ששם הקול אין אנו בקיאים בזה"ז מ"מ בהפ"מ ויודעים מהיכן הקול יש להכשיר בדיעבד. כף החיים אות מ"ב. ומיהו במקום שנהגו לבדוק בריאה משמעת קול אין לסתור מנהגם. שם אות מ"ד.

מ. כהפשרת מים של ימות הקיץ שנשאבו ונתחממו קצת מחום האויר. ש"ך ס"ק ז' מהטור. והיינו אם נשאבו מן המעיין אבל מן הנהר הם חמים מיד וא"צ להמתין, וי"א כחמימות הרוק.

נ. כהר"ן ולחומרא אפי' בקרום והכי נקטינן ולחומרא. כף החיים אות מ"ז.

עין משפט ג.

יו"ד סימן לח פעיף ד

ה. ד. אם אינה שחורה כדיו אלא כמראה הכחול או דומה לרקיע או לירוק ככרתי^ס, או שהיא כמראה הכבד^ע או כמראה הטחול או שהיא אדומה^פ אפי' בתכלית האדום כשרה.

הגה: י"א דאם יש מכה בדופן כנגד הריאה האדומה טריפה^צ וצריך לבדוק אחר זה אם אין מכה^ק.

ה. ה. אפי' אם כל הריאה אדומה או בצבעים הכשרים כשרה, וכן אם יש לה הרבה גוונים^ר ממראות הכשרות כשרה.

ס. בין שהוא כמראה הרקיע או העשבים והוא כל מין ירוק יש להכשיר. שם אות נ"ה.
ע. היינו כבד חי אבל צלי נוטה לפעמים לצבע אחר. שם אות נ"ו.
פ. ובלבד שלא יהיה מראה בשר וצריך לעיין מאוד בזה. שם אות נ"ח.
צ. כ"כ הרא"ש בשם הר"מ וכתב הרמ"א דהכי נהוג, אבל הב"י כתב דאפי' יש מכה בדופן והאדימה הריאה כנגדה כשרה כיון שלא הוזכר פיסול זה בתלמוד, וכך היא דעת רש"ל להכשיר, ומנהג בגדאד כהרמ"א להטריף אם יש מכה בדופן ולא כמר"ן. ואף דהספרדים ונוהגים כמר"ן בכמה דינים של איסור והיתר פשוט המנהג להחמיר כרמ"א. שם אות ס"ב.
ק. גם לדעת הרמ"א דאם יש מכה מחמירין מ"מ אם ניפחו הריאה וחזרה למראה ריאה כשרה. ט"ז ס"ק ד', וש"ך ס"ק ט'. ואם חזרה למראה המותר יש להקל בהפ"מ. שם באות ס"ו. גם אם אין אודם בדופן אבל ידוע שקיבלה מכה בדופן יש להטריף ותלוי אם המכה היתה גדולה שהגיעה לריאה. שם אות ס"ז.
ואם קיבלה מכה וכנגד זה נמצא מראה אחר בריאה אף שזה לא ממראה הפוסל יש להחמיר ולהטריף. שם אות ס"ח. אם יש מכה בדופן והאדימה הריאה כנגדו ממשמש בה אם נופל הבשר או נחתך טריפה. כ"כ הב"י לכו"ע. נמצא צלע שבור ולא ידוע אם מחיים או אחר שחיטה ויש אדום בריאה כנגד שבר הצלע יש להתירה מכח ספק ספיקא. שם באות ע"ח.
ר. מ"מ אין להכשיר בזה אצל זה אלא בהפסד מרובה. שם אות צ'. וכתב הט"ז בס"ק ד' דאפי' המראה הראוי לריאה נמצא בקרום התחתון ורק בקרום העליון ישנו מראה הפוסל ג"כ טריפה מיהו הפר"ח כתב דאין להטריף רק במראה פסול בב' הקרומים.
אם ניפחו בריאה וראו שהמראה הפוסל אינו עומד במקום אחד אלא זו ממקום למקום כשרה. כף החיים אות צ"ה. אם ישנם מראות אחרות בריאה שלא הוזכרו לא בפסולים ולא בכשרים כשרה. ט"ז ס"ק א' מהרש"ל. ודלא כמי שמחמיר, ומ"מ צריך עיון רב כי אין אנו בקיאים במראות. כף החיים אות צ"ז.
ואין לשום מורה הוראה להורות במראות בריאה בלילה לאור הנר כי אינו יכול להבחין בין מראה כשר למראה פסול ומ"מ אם מרבין בנרות וראו ואין להם ספק בזה מותר. שם באות צ"ט. וכתב בכף החיים באות ק' שישנם ד' סימנים להרגיש בהנחת היד אם יש איזה מראות בריאה והם, א'. כשירגיש בריאה מקום קר אותו מקום הקר הוא מקום המראה. ב'. כשיש מקום שמרגיש שאינו חלק כשאר הריאה אלא מסתבך באצבע. ג'. מקום קשה או משונה משאר בשר הריאה. ד'. על הרוב אותו מקום שיש בו מראה הוא נפוח משאר הריאה.

עין משפט ד. ה.

או"ח סימן שטז סעיף ח

ח. שמונה שרצים האמורים בתורה בפ' שמיני החולד והעכבר וכו', הצדן חייב והחובל בהן אע"פ שלא יצא דם מהם אלא נצרר תחת העור חייב^ש, ושאר השרצים אינו חייב החובל בהם אלא א"כ יצא מהם דם, והצדן לצורך חייב^ה ושלא לצורך או בסתם פטור אבל אסור. ולהרמב"ם שמחייב על מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב^א.

עין משפט ו.ז.

יו"ד סימן לו סעיף יג

טו. ריאה שיבשה^ב אפי' מקצתה טריפה^ג, והוא שתהיה נפרכת^ה.

ש. כיון שיש להם עור הוא מעכב הדם מלצאת, וע"כ חייב משום נטילת נשמה שבאותו מקום כי הדם הוא הנפש. ובהמה חיה ועוף חייב בנצרר הדם כי כולם יש להם עור. ת. כיון שבמינם ניצודין לצורך עורן, לבוש. ואם נתכוון לצורך גם בשאר שרצים שאין להם עור חייב והוא שבמינם ניצודין, כה"ח אות נ"ט. והחובל בהם ויצא מהם דם או נצרר ביש להם עור, י"א דחייב משום מפרק שהוא תולדה דדש, ואע"ג דאין דישה אלא בגידולי קרקע בהמה ג"כ גדולי קרקע היא. ואינו חייב עד שיצא שיעור דם כגרוגרת ממקום למקום. וי"א דחייב משום צובע. וי"א מפני נטילת נשמה ובזה שיעורו בכל שהוא. ולזה הסכימו רוב הפוסקים, מ"א ס"ק ט"ו, כה"ח אות ס'. החובל באדם או בבהמת חבירו דרך נקמה הרמב"ם בפ' ח' הלכה ח' מחייב משום עשיית נחת רוח ליצרו. והראב"ד פוטר. וה"ה בקורע לרמב"ם חייב מטעם הנ"ל, ולהראב"ד פטור משום מקלקל, שם בפ"י הלכה יו"ד. אבל בחובל לרפואה חייב לכו"ע. מ"א ס"ק ט"ו. ואפי' המכה את חבירו בדרך שחוק או אווזו בבשרו עד שנתאדם אסור מדברי סופרים, כה"ח אות ס"א. מי שהכה את בנו בשבת ויצא לו דם חייב ואין זה דרך חינוך אלא דרך שיגעון, ועיין בחו"מ סי' תכ"ד סעיף ב', כה"ח אות ס"ב. לחצוץ שיניו במחט שיש חשש שיצא דם או לחכך בבשרו הרבה שיש חשש שיצא דם לכתחלה אסור לעשות כן, כה"ח אות ס"ג. המעלה דג מן המים חייב משום נטילת נשמה ולירושלמי חייב משום קוצר ועוקר דבר מגידולו. כה"ח אות ס"ח. א. ודעת השו"ע רק לחשוש לדעת הרמב"ם לכתחלה, כה"ח אות ע'. ב. מימרא דרבא בדף נ"ו. ולא דוקא מקצתה אפי' כל שהוא. שם באות רי"ז. ובין במראה ריאה בין במראה מוגלה. שם באות ר"כ. ג. ודוקא יבשה מבחוץ אבל מבפנים כשרה דחיסרון מבפנים לאו שמיה חיסרון, ולא גרע מנשפכה כקיתון או נימוקה דכשרה. שם אות רי"ח.

בציפורין ד.

הגה: ואם משרטט בציפורין על בשר הריאה ונראה השירטוט בתוכה ^ה נקראת יבשה וטריפה.

עין משפט ט. יו"ד סימן לח סעיף ה

ה. ו. יש בריאה קליפות ^ו כמו נתק והיא שלמה כשרה ^ז.

עין משפט י. יו"ד סימן לח סעיף ד

עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט כ. יו"ד סימן לו סעיף ו

ו. אבעבוע שנמצא בו נקב במקום שלא ממשמש יד הבודק ^ח, ואינו

ד. וק"ו כשנפרכת בין האצבעות ונעשים פתיתין. שם באות רכ"ג. ונקטינן בזה כדעת מר"ן הב"י אפי' בזה"ז דאם אינה נפרכת בציפורין כשרה. שם אות רכ"ד.

ה. ואם חוזר לקדמותו מעצמו לאט לאט אע"ג שאינו חוזר אחרי סילוק הציפורין כשרה אבל אם חוזר ע"י מישמוש או נפיחה יתירה אפי' לאלתר הו"ל יבש. שם באות רכ"ו. יבש פוסל בוורדא אפי' במקצתה אבל בכיס שלה בעינן יבש כולו או רובו. שם באות רכ"ט. ודע דאפי' אם השירטוט ניכר רק בקרומי הריאה ולא בבשר טריפה דסימן הדבר שיבשו הקרומים. שם רל"א.

ו. כפני אדם מצורע והם עשויים כקליפות השום ובצלים.

ז. אפי' בלא בדיקה. כ"כ הפר"ח באות י"ד. אבל י"א דצריכה בדיקה וכך משמעות השו"ע. כף החיים אות קי"ח. כל מראות הפסולים בריאה בבהמה פוסלים בריאת העוף רק שא"צ לבדוק אחריהם. כ"כ הב"ח והט"ז בסוף הסימן. מיהו שכיח בריאה של עוף צרורות דם ונראה אדום או שחור והוא בא מבית השחיטה ואין זה צריך בדיקה וכשר. שם אות קכ"ח-קכ"ט.

ועיין כללי תרתי לריעותא בכף החיים בסוף הסימן השייכים לסימן ל"ח.

ח. מימרא דאמימר בדף מ"ו וכפי' רש"י והר"ן והתוס' והרשב"א. וכגון שלא היה במקום דחוק במצר החזה או שלא תלשה מלמעלה בחוזקה, אבל במקום שממשמש יד הבודק תלינן ביה כמו בסי' ל"ו סעיף ה'. ט"ז ס"ק י"ז, וש"ך ס"ק ל"ד. ובלבד שיעיין שם בצלעות שאין שם ריעותא בצלעות, ובדיעבד גם בלא בדק בצלעות כשר. כף החיים אות ר"כ.

ידוע אם ניקב מחיים ט או לאחר מיתה טריפה י.

עין משפט ל. יו"ד סימן לט מעיף ד

ה. ד. אונא הסרוכה לאונא או לאומא כ בין מעט או בכולה אם זה שלא כסדרן טריפה אבל סרוכה כסדרן כשרה ל אפי' בלא בדיקה מ.

הגה: מ"מ אם בדקוה ונמצא שם נקב טריפה.

ה. ה. אין נקרא כסדרן אלא בשתיים י זו אצל זו מחיתוך של זו לחיתוך של זו ואפי' באלכסון ו ואפי' יש בה פילוש היינו חלון.

ה. ו. אם סרוכה מגבה של זו לגבה של זו, או אפי' מחיתוך של אחת לגבה

ט. ומנהג שאלוניקי להטריף בכל ענין דחיישינן שהיה שלפוחית וטריפה וכך אנו עושים בכל יום להטריף. כף החיים אות רכ"א. ועיין שם לדעת אם היא שלפוחית או בועא באות רכ"ה. ועוד הוסיף שם דכנגד השלפוחית בא כמו ריר עבה על הריאה וזו הוראה שהיתה נקובה הריאה, והטריפות כאלו נמצאים הרבה בכבשים. בועא שנמצא בתוכה תולעת ואין שם נקב כשרה. שם באות רכ"ז.

י. ואין מדמין בבועות שהם עשויות להשתנות. ש"ך ס"ק ל"ה.

כ. מימרא דרבא שם בחולין דף מ"ו. דהסירכא מחמת נקב היא באה שמתוך שהריאה שואבת כל מיני משקין המשקה נעשה עבה בתוכה ויוצא קצת דרך הנקב ונקפה ונעשה קרום, ואע"פ שהוא סותם הנקב כיון שסופו ליסתר בשלא כסדרן טריפה, כ"כ רש"י שם. והתוס' כתבו כיון שסופה להתפרק בשלא כסדרן חשיב כנקובה מעכשיו. ט"ז ס"ק ג' מהב"י.

ופי' אונא הסרוכה לאונא או לאומא היינו שיוצא חוט של ריד מאחד ונדבק בשני. ט"ז שם.

ל. לרש"י הטעם דאע"פ שיש נקב חבירו סותמו ומגין על הנקב והקרום חזק, ולתוס' בכסדרן אין סופו להתפרק. ט"ז ס"ק ד'.

מ. מנהג העיר בגדאד ועוד מקומות להכשיר בכסדרן אפי' בלא בדיקה לכתחילה כדעת מר"ן השו"ע, ומ"מ צריך נפיחה לראות היטיב מקום עמידת הסירכא דשמא לאו כסדרה היא. כף החיים אות מ"ה. והוסיף שם דאפי' בדיעבד יש לאסור בלא נפיחה כלל דגרע מאבדה הריאה. שם אות מ"ו. ואם נפחוה ועלתה גם הסירכא בנפיחה יש להטריף אפי' לדעת רש"י דאין זה סתימה מעליה. שם באות מ"ח. וה"ה אם נמצא דם בסירכא אפי' בכסדרן יש להטריף. שם באות מ"ט.

נ. ואפי' אם יש ד' או ה' אונות שיש סירכא מחיתוך של זו לחיתוך של זו. ואפי' אם יש חלונות בכסדרן כשרה. שם באות נ"א.

ס. ואם עי"ז אין הריאה מונחת כסדרה או הבשר נקמט תחתיה יש לאסור דעשויה להתפשט ולהתנתק. שם באות נ"ג. אם לא שעברה הסירכא ע"י מיעוץ ומישמוש כיון שאינו מושרש בבשר הריאה, וה"ה לדין דלית לן הדין של מישמוש ומיעוץ כשרה משום דחברתה מגינה עליה. שם באות נ"ד.

של השניה או משיפולי לשיפולי, או משיפולי לחיתוך או מחודה של זו לחודה של זו שאצלה או אפי' מחודה של זו לחיתוך של זו שלידה כל אלו נקרא שלא כסדרן.

הגה: י"א דאפי' סרוכה כסדרן צריכה בדיקה **ע** שאין נקב בריאה, ומאחר שאנו לא בקיאים בבדיקה זו כל מקום שיש ריעותא יש להטריף כל סירכא.

הגה: וי"א להכשירה אם היא מעיקר האונות עד חציין אפי' מפולש **פ** וכן נוהגין בכסדרן **צ** בזה. וה"ה ביש כמין קרום בין אונא לאונא, או בין אומא לאונא כסדרן **ק** אם יוצא מעיקרו עד אמצעיתו **ר** אין להטריף שדרך הוא להמצא כך ואין זה סירכא **ש**.

הגה: ואין דרך קרום זה להמצא אלא בין אונא לאונא או בין אונא לאומא אבל לא בשאר מקומות. ואם נמצא בשאר מקומות אינו אלא סירכא ובכל מקום שהסירכא כשרה אפי' אם יש סירכא תלויה **ת** והוא נקרא

ע. כ"כ הגהות מיימוניות והכל בו. ובני ספרד נהגו כסברת מר"ן ומכשירין סירכא בחיתוכין אפי' למעלה מחציין ובלא בדיקה וכן מנהג בכל תפוצות ישראל מבני ספרד ואין לשנות. כ"כ בז"צ אות מ"ט.

פ. והוא ממהרי"ו ואפי' מפולש היינו שיש חלון ואפי' בין אונא לאומא. ש"ך ס"ק י"ז. ודלא כמהרש"ל שאוסר בין אונא לאומא **ע"ש**. אבל הט"ז בס"ק ח' כתב להטריף כדברי הרש"ל.

צ. ואפי' באלכסון כל שהאלכסון כולו למטה מחציה. ט"ז ס"ק ז'. אבל לשו"ע אפי' באלכסון ולמעלה מחציה כשרה.

ק. דעת מר"ן השו"ע בב"י דהמנהג להכשיר אם הקרום מחידוד לחידוד ולדברי הרמ"א דוקא כסדרן. ט"ז ס"ק ז'.

ר. פי' שאינו מפולש אבל אם יש חלון דינו כסירכא. ש"ך ס"ק ט"ו.

ש. ואין חילוק בין קרום עב לקרום דק. ש"ך ס"ק י"ד מהב"י, ודלא כהב"ח, ואם במקום אחד עב ובמקום השני דק או יש חלון ודאי לאו קרום הוא. כף החיים אות פ"ז. ועוד כתב שם באות צ' דהחילוק בין קרום לסירכא הוא שהקרום הוא חלק ושוה בכל מקום מראשו ועד סופו אבל הסירכא אינה חלקה ושוה ותבניתה הוא שידוע שנעשה מהריר כשאר סירכות ודבר זה תלוי בראות עיני החכם המורה, ועוד כתב שם כמה סימנים.

ומש"כ מעיקרו עד אמצעיתו לאו דוקא עד חציה אלא אפי' עד ראשה כשרה כל היכא שאין חלון, כ"כ הב"ח. ט"ז ס"ק ז', וש"ך ס"ק ט"ז.

ת. היינו סירכא תלויה מקרום זה או דבוקה לקרום עצמו ממקום למקום כשרה. וקרום זה שהוא כשר אפי' יש תחתיו בועא או שאר ריעותא כשר דאין הקרום ריעותא. כף החיים אות צ"ז.

סירכא כפולה כשרה א.

א. סירכא מחיתוך לחיתוך וסירכא יוצאת מבניהם לשומן הלב יש להטריף שאנו חוששין שמא מן החיתוך יוצא אל שומן הלב ואח"כ נדבקו זה בזה. שם באות ק"ז.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרם בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com